

Bruksela, 16 października 2017 r.
(OR. en)

13139/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0397 (COD)

SOC 636
EMPL 483
CODEC 1576

SPRAWOZDANIE

Od: Komitet Stałych Przedstawicieli

Do: Rada

Nr poprz. dok.: 12844/17

Nr dok. Kom.: 15642/16 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie
(WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia
społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące
wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Tekst mający
znaczenie dla EOG i Szwajcarii)
– Częściowe podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

W dniu 13 grudnia 2016 r. Komisja przedłożyła wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004. Ogólnym celem wniosku jest dalsza modernizacja przepisów UE dotyczących koordynacji zabezpieczenia społecznego poprzez uczynienie tych przepisów jaśniejszymi i sprawiedliwszymi oraz poprzez poprawę ich wykonalności, co przyczyni się do ułatwienia swobodnego przepływu osób w UE.

W szczególności we wniosku skupiono się na pięciu obszarach: (i) świadczeniach dla bezrobotnych, (ii) świadczeniach z tytułu opieki długoterminowej, (iii) dostępie migrujących obywateli nieaktywnych zawodowo do niektórych świadczeń socjalnych, (iv) świadczeniach rodzinnych i (v) ustawodawstwie mającym zastosowanie do pracowników delegowanych i wysłanych oraz osób pracujących w co najmniej dwóch państwach członkowskich.

Proponowaną podstawą prawną jest art. 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który wymaga, by Parlament Europejski i Rada stanowiły zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

Parlament Europejski nie przedstawił jeszcze swojego stanowiska w pierwszym czytaniu.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w dniu 5 lipca 2017 r.

Komitet Regionów wydał opinię na posiedzeniu w dniach 12–13 lipca 2017 r.

II. DYSKUSJE NA FORUM ORGANÓW PRZYGOTOWAWCZYCH RADY

W styczniu 2017 r. Grupa Robocza do Spraw Społecznych rozpoczęła analizę wniosku Komisji. Prezydencja maltańska zajmowała się częściami wniosku dotyczącymi równego traktowania i dostępu migrujących obywateli nieaktywnych zawodowo do niektórych świadczeń socjalnych oraz mającego zastosowanie ustawodawstwa. W odniesieniu do większości przepisów wypracowano znaczące postępy. Jednak na koniec kadencji tej prezydencji okazało się, że te dwie bardzo złożone, zarówno pod względem prawnym, jak i technicznym, kwestie wymagają dalszych prac. Sprawozdanie z postępu prac przedstawione na czerwcowym posiedzeniu Rady EPSCO zawierało listę 6 głównych kwestii do dalszych technicznych dyskusji (dok. 9524/17, s. 18). Prezydencja estońska kontynuowała analizę wspomnianych powyżej dwóch niezgodnionych obszarów.

Co się tyczy **równego traktowania**, delegacje miały rozbieżne opinie co do tego, jak dokonać kodyfikacji niedawnego orzecznictwa¹, zwłaszcza czy dokonać pełnej kodyfikacji, częściowej, czy też wcale jej nie wykonywać. Większość państw członkowskich uznała, że niemożliwe jest osiągnięcie kompromisu co do pełnej kodyfikacji niedawnego orzecznictwa, jednak niektóre państwa członkowskie sprzeciwiają się również częściowej kodyfikacji.

---

¹ Sprawy C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic, C-299/14 García-Nieto i C-308/14 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

11 października Komitet Stałych Przedstawicieli potwierdził ogólne przekonanie, że niedokonywanie kodyfikacji jest preferowanym rozwiązaniem dla dalszych prac. W oparciu o tę dyskusję na forum Coreperu prezydencja przedkłada Radzie tekst bez motywu (5aa) dotyczącego obywateli państw trzecich objętych przedmiotowym rozporządzeniem, który stracił rację bytu bez przepisów normatywnych kodyfikujących orzecznictwo poprzez odniesienia do dyrektywy o prawach obywateli. W motywie (5-a) prezydencja usunęła słowo „ogólnej” w odniesieniu do zasady równego traktowania, by brzmienie motywu było jaśniejsze.

Delegacja AT podtrzymała zastrzeżenie co do niedokonywania kodyfikacji.

W zakresie mającego zastosowanie ustawodawstwa prezydencja starała się osiągnąć większą równowagę w tekście poprzez odniesienie się do wątpliwości różnych państw członkowskich, bazując na pracach prezydencji maltańskiej. Na szczeblu technicznym (Grupa Robocza do Spraw Społecznych) osiągnięto szerokie porozumienie w sprawie kilku kwestii, natomiast Komitet Stałych Przedstawicieli w swoich dyskusjach w dniu 11 października skupił się na trzech nierozwiązanych kwestiach przedstawionych w sprawozdaniu dla Coreperu (dok. 12844/17).

W odniesieniu do uprzedniego podlegania i okresu, który musi upłynąć, przed rozpoczęciem kolejnego delegowania (odpowiednio art. 14 ust. 1 i ust. 1a) delegacja PT przekazała notę zawierającą propozycję, by warunek uprzedniego podlegania przez trzy miesiące miał zastosowanie jedynie do 60% osób wysyłanych przez pracodawcę. Wyrażono wątpliwości co do możliwości zastosowania takiego rozwiązania w praktyce. Niektóre delegacje poprosiły o skrócenie okresu uprzedniego podlegania do jednego lub dwóch miesięcy, z kolei inne domagały się wydłużenia – do trzech miesięcy – czasu, który musi upłynąć między kolejnymi delegowaniami. Prezydencja odnotowała również spore poparcie dla swojej kompromisowej propozycji. Niemniej jednak w obu ustępach utrzymała pierwotne propozycje co do liczby miesięcy, przedstawiając je w nawiasach kwadratowych – do decyzji na szczeblu Rady.

Jeśli chodzi o kwestie prowadzenia działalności w kilku państwach członkowskich (art. 14 ust. 5a), delegacje AT, BE, DE, FR, LU i NL przedłożyły wspólną notę dotyczącą art. 14 ust. 5a opartą na pierwotnym wniosku Komisji, przedstawiając klauzulę dotyczącą mechanizmu powtarzania co 24 miesiące procedury ustalania mającego zastosowanie ustawodawstwa. Prezydencja odnotowała jednak, że duża liczba delegacji popiera propozycję prezydencji.

Jeśli chodzi o kwestię mającej moc wsteczną decyzji o wycofaniu lub sprostowaniu dokumentu (art. 19 ust. 2), niektóre delegacje poprosiły o wprowadzenie rozróżnienia między błędem a nadużyciem, wyrażając zaniepokojenie z powodu potencjalnych obciążeń administracyjnych i wpływu na prawa zainteresowanych osób. Prezydencja odnotowała jednak, że i w tej kwestii jej propozycja spotyka się z poparciem wielu delegacji.

Uwzględniając dyskusje na forum Coreperu i rozbieżne opinie delegacji co do różnych kwestii, prezydencja uważa, że przedstawiony Coreperowi tekst kompromisowy zapewnia odpowiednią równowagę, a wprowadzenie zmian w zakresie którejkolwiek z tych trzech newralgicznych i złożonych kwestii oznaczałoby konieczność ponownego rozważenia innych elementów.

W związku z tym prezydencja podtrzymuje swoją kompromisową propozycję w sprawie mającego zastosowanie ustawodawstwa i przedkłada ją Radzie (EPSCO).

Kompromisowy tekst przedstawiono w załączniku do niniejszego sprawozdania (załącznik I (równe traktowanie) i załącznik II (mające zastosowanie ustawodawstwo)). Numeracja akapitów odnosi się do wniosku Komisji (dok. 15642/16).

Podtrzymywane zastrzeżenia: Delegacje CZ, DK, IE, NL, PL i UK podtrzymują zastrzeżenia parlamentarne, delegacja PL utrzymuje zastrzeżenie szczegółowe do art. 12, a delegacja SK – zastrzeżenie językowe.

Komisja na obecnym etapie opowiada się za pierwotną wersją wniosku i podtrzymuje zastrzeżenie do wszelkich zmian.

IV. PODSUMOWANIE

Rada (EPSCO) jest proszona o przeanalizowanie kompromisowego tekstu przedstawionego w załącznikach I i II do niniejszego sprawozdania z myślą o wypracowaniu częściowego podejścia ogólnego na posiedzeniu w dniu 23 października 2017 r.

Przepisy wniosku odnoszące się do: Równego traktowania i dostępu do świadczeń socjalnych
Rozporządzenie (WE) nr 883/2004

Motyw 2

Traktat nie przewiduje uprawnień innych niż określone w art. 308 do podejmowania odpowiednich działań w dziedzinie zabezpieczenia społecznego osób innych niż zatrudnione.

Motyw 2a

Artykuły 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zapewniają swobodny przepływ pracowników, co wiąże się ze zniesieniem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, oraz przewidują przyjęcie środków w dziedzinie zabezpieczenia społecznego koniecznych do zapewnienia tej swobody. Ponadto na mocy art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w Traktatach i w środkach przyjętych w celu ich wykonania.

Motyw 5

Niezbędne jest, w ramach takiej koordynacji, zagwarantowanie w obrębie Unii równego traktowania zainteresowanych osób przez różne ustawodawstwa krajowe.

Motyw 5(-a)

W odniesieniu do stosowania zasady równego traktowania przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu należy przestrzegać orzecznictwa Trybunału. Trybunał dokonał wykładni tej zasady i związku pomiędzy niniejszym rozporządzeniem a dyrektywą 2004/38/EC w swoich wyrokach w niedawnych sprawach C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic, C-299/14 García-Nieto oraz C-308/14 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Motyw 5a

[...]

Motyw 5b

[...]

Motyw 5c

[...]

Motyw 47

Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i w europejskiej konwencji praw człowieka.

Motyw 48

[...]

Artykuł 4

Równe traktowanie

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, osoby, do których niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie, korzystają z tych samych świadczeń i podlegają tym samym obowiązkom na mocy ustawodawstwa każdego państwa członkowskiego co obywatele tego państwa.

Przepisy wniosku odnoszące się do: *Mającego zastosowanie ustawodawstwa*
Rozporządzenie (WE) nr 883/2004

Motyw 18b

W podczęści FTL załącznika III do rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014 z dnia 29 stycznia 2014 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 965/2012 ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, pojęcie „bazy macierzystej” załogi lotniczej i personelu pokładowego zdefiniowane jest jako miejsce wskazane przez operatora członkowi załogi, z którego ten członek załogi zazwyczaj rozpoczyna i w którym kończy okres służby lub serię okresów służby, i w którym w zwykłych warunkach operator nie odpowiada za zakwaterowanie danego członka załogi.

Artykuł 11

Zasady ogólne

5. Praca w charakterze członka załogi lotniczej lub personelu pokładowego, wykonywana w lotniczym transporcie pasażerów lub towarów, jest uznawana za pracę wykonywaną w państwie członkowskim, w którym znajduje się baza macierzysta, zgodnie z definicją zawartą w podczęści FTL załącznika III do rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014 z dnia 29 stycznia 2014 r.

Artykuł 12

Przepisy szczególne

1. Osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest wysłana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie zastępuje innego, uprzednio wysłanego pracownika najemnego objętego niniejszym ustępem lub osoby pracującej na własny rachunek objętej ust. 2.
2. Osoba, która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek w państwie członkowskim, a która udaje się do innego państwa członkowskiego, by wykonywać tam podobną działalność, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie zastępuje innego, uprzednio wysłanego pracownika najemnego objętego ust. 1 lub osoby pracującej na własny rachunek objętej niniejszym ustępem.
- 2a. W przypadku gdy pracownik najemny objęty ust. 1 lub osoba pracująca na własny rachunek objęta ust. 2 nie dokończy swojej pracy lub działalności i zostanie zastąpiona przez inną osobę, ta inna osoba nadal podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, z którego została wysłana lub w którym normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek, pod warunkiem że całkowity czas pracy lub działalności wszystkich tych osób w drugim państwie członkowskim nie przekracza 24 miesięcy i spełnione są inne warunki, o których mowa w ust. 1 lub 2.

Artykuł 72

Zadania Komisji Administracyjnej

- ea) przedstawianie Komisji Europejskiej opinii w sprawie projektów aktów wykonawczych, o których mowa w art. 76a, przed ich przyjęciem zgodnie z procedurą określoną w tym artykule, oraz przedstawianie Komisji Europejskiej wszelkich odpowiednich propozycji zmiany wspomnianych aktów wykonawczych;

Artykuł 75a²

Obowiązki właściwych władz

1. Właściwe władze zapewniają, aby ich instytucje były poinformowane o wszystkich przepisach ustawodawczych lub innych, w tym o decyzjach Komisji Administracyjnej, w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem wykonawczym oraz zgodnie z warunkami określonymi w tych rozporządzeniach, oraz aby te przepisy stosowały.
2. W celu zapewnienia prawidłowego ustalenia mającego zastosowanie ustawodawstwa właściwe władze wspierają, w stosownych przypadkach, współpracę między ich instytucjami i innymi odpowiednimi organami, takimi jak inspektoraty pracy, w ich państwach członkowskich.

Artykuł 76a

Uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę – tym w stosownych przypadkach terminy – którą należy stosować w celu zapewnienia wdrożenia na jednolitych warunkach art. 12 i 13 niniejszego rozporządzenia. W tych aktach wykonawczych ustanawia się standardową procedurę odnoszącą się do:

---

² Uwaga: przepis ten zostaje umieszczony w części „Przepisy przejściowe”, tak jak zaproponowała to Komisja w swoim wniosku.

- wystawiania dokumentu przenośnego, który poświadcza ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego mające zastosowanie do posiadacza, oraz formatu i treści tego dokumentu,
  - kwestii, które należy sprawdzić przed wystawieniem, wycofaniem lub skorygowaniem dokumentu,
  - wycofania dokumentu lub skorygowania go przez instytucję, która go wydała, zgodnie z art. 5 i 19a rozporządzenia wykonawczego.
2. Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 76b ust. 2 niniejszego rozporządzenia.
  3. [...]

Artykuł 76b

Procedura sprawdzająca

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie przedstawi opinii, Komisja Europejska nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Rozporządzenie 987/2009

Artykuł 1

Definicje

2. ea) „nadużycie” oznacza wszelkie umyślne działanie lub umyślne zaniechanie podjęcia działania, po to by uzyskać lub otrzymywać świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego lub uniknąć opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, które to działanie lub zaniechanie są sprzeczne z prawem danego państwa członkowskiego lub danych państw członkowskich, rozporządzeniem podstawowym lub niniejszym rozporządzeniem;

Artykuł 5

Wartość prawna dokumentów i dowodów potwierdzających wydanych w innym państwie członkowskim

1. Dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby, oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.
- 1a. W przypadku gdy nie wszystkie sekcje określone jako obowiązkowe zostały wypełnione, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, niezwłocznie powiadamia instytucję, która wydała dokument, o wadzie tego dokumentu. Instytucja, która wydała dokument, jak najszybciej koryguje dokument lub potwierdza, że warunki wydania dokumentu nie zostały spełnione. Jeśli w ciągu 30 dni roboczych nie zostaną przekazane brakujące obowiązkowe informacje, instytucja występująca z wnioskiem może kontynuować działania, tak jakby dokument nie został nigdy wydany, i informuje o tym fakcie instytucję, która go wydała.³

---

³ *Na późniejszym etapie może być potrzebne dodanie ewentualnej klauzuli przejściowej dotyczącej ważności dokumentu wydanego przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego.*

2. Bez uszczerbku dla art. 19a, w razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się ten dokument, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która go wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu. Instytucja, która wydała dokument, ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje lub koryguje go.
3. W razie pojawienia się wątpliwości odnośnie do informacji przedstawionych przez zainteresowanych, do ważności dokumentu lub dowodów potwierdzających lub do rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się dokument, którakolwiek z zainteresowanych instytucji przystępuje, w zakresie, w jakim jest to możliwe, na wniosek instytucji właściwej, do niezbędnej weryfikacji tych informacji lub dokumentu.
4. Jeżeli zainteresowane instytucje nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona Komisji Administracyjnej przez właściwe władze, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku przez instytucję, która otrzymała dokument. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę. Dokonując tych czynności i w zgodzie z art. 72 lit. a) rozporządzenia podstawowego, Komisja Administracyjna może podjąć decyzję w sprawie interpretacji odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego i niniejszego rozporządzenia. Właściwe zainteresowane władze i instytucje podejmują niezbędne środki w celu wykonania takiej decyzji Komisji Administracyjnej, bez uszczerbku dla przysługującego zainteresowanym władzom, instytucjom i osobom prawa do odwołania się do procedur i sądów przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez niniejsze rozporządzenie lub przez Traktat.

Artykuł 14

Szczegółowe uregulowania dotyczące art. 12 i 13 rozporządzenia podstawowego

1. Do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest wysyłana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego”, oznacza także osobę zatrudnioną w celu wysłania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlegała już przez okres co najmniej [trzech] miesięcy ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.
  - 1a. Jeśli osoba została wysłana zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego lub wykonywała działalność jako osoba pracująca na własny rachunek w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 12 ust 2 rozporządzenia podstawowego – przez łączny okres 24 miesięcy w sposób ciągły lub z przerwami nie dłuższymi niż [dwa] miesiące, taki pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek nie może rozpocząć nowego okresu wysłania lub wykonywania działalności na mocy art. 12 ust. 1 lub ust. 2, dopóki od końca poprzedniego okresu nie upłyną co najmniej [dwa] miesiące.
  - 5a. Do celu stosowania tytułu II rozporządzenia podstawowego „siedziba lub miejsce wykonywania działalności” odnosi się do siedziby lub miejsca prowadzenia działalności, w którym podejmowane są zasadnicze decyzje dotyczące przedsiębiorstwa i sprawowane są funkcje jego administracji centralnej. Przy ustalaniu siedziby lub miejsca wykonywania działalności bierze się pod uwagę szereg czynników, w tym:
    - (i) miejsce zamieszkania głównych dyrektorów,
    - (ii) miejsca, w których odbywają się walne zebrania,
    - (iii) miejsce przechowywania akt administracyjnych i dokumentacji księgowej,
    - (iv) miejsce, w którym najczęściej przeprowadza się transakcje finansowe, a zwłaszcza transakcje bankowe,
    - (v) obroty, czas pracy, liczba świadczonych usług lub dochód,
    - (vi) zwyczajowy charakter prowadzonej działalności.

Ustalenie to przeprowadzane jest w ramach ogólnej oceny, z odpowiednim uwzględnieniem poszczególnych kryteriów wspomnianych powyżej. Komisja Administracyjna określa szczegółowy sposób takiego ustalania.

12. Do celów stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do osoby mającej miejsce zamieszkania poza terytorium Unii i wykonującej swoją działalność jako pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek w dwóch i więcej państwach członkowskich stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego w sprawie ustalania mającego zastosowanie ustawodawstwa, z zastrzeżeniem że za miejsce zamieszkania tej osoby uznaje się państwo członkowskie, w którym ta osoba wykonuje główną część swojej działalności pod względem czasu pracy na terytorium Unii.

Artykuł 15

Procedury dotyczące stosowania art. 11 ust. 3 lit. b) i d), art. 11 ust. 4 i 5 oraz art. 12 rozporządzenia podstawowego (odnośnie do dostarczania informacji zainteresowanym instytucjom)

2. Ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób objętych przepisami art. 11 ust. 3 lit. d) i art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

Artykuł 16

Procedura dotycząca stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego

1. Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Informacje te mogą być również przekazywane w imieniu danej osoby przez jej pracodawcę.

2. Wyznaczona instytucja miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Jeżeli instytucja ta ustali, że zastosowanie ma ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym znajduje się ta instytucja, informuje o ustaleniu mającego zastosowanie ustawodawstwa wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca lub w którym siedzibę ma pracodawca.
3. Jeżeli wyznaczona instytucja w miejscu zamieszkania ustali, że zastosowanie ma ustawodawstwo innego państwa członkowskiego, ustalenie to jest tymczasowe, a instytucja ta niezwłocznie informuje o tym tymczasowym ustaleniu mającego zastosowanie ustawodawstwa wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca lub w którym siedzibę ma pracodawca. Tymczasowe ustalenie staje się ostateczne po dwóch miesiącach od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, chyba że co najmniej jedna z tych instytucji poinformuje wyznaczoną instytucję w miejscu zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o tym, że nie może jeszcze zaakceptować tego tymczasowego ustalenia lub że ma w tej kwestii odmienną opinię.
5. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie ustalone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym ustaleniu zainteresowanego i jego pracodawcę.

Artykuł 19

Dostarczanie informacji zainteresowanym oraz pracodawcom

3. W przypadku gdy instytucja jest proszona o wydanie poświadczenia, o którym mowa powyżej, przeprowadza odpowiednią ocenę okoliczności mających znaczenie dla stosowania przepisów określonych w tytule II rozporządzenia podstawowego i potwierdza, że informacje zawarte w poświadczeniu są poprawne.

Artykuł 19a

Współpraca w przypadku wątpliwości co do ważności wydanych dokumentów dotyczących mającego zastosowanie ustawodawstwa

1. W razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu stanowiącego poświadczenie sytuacji danej osoby do celów mającego zastosowanie ustawodawstwa lub co do rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opiera się ten dokument, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która go wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu. Instytucja występująca z wnioskiem uzasadnia go i przedstawia stosowne dokumenty potwierdzające, które są powodem wystąpienia z wnioskiem.
2. W przypadku otrzymania takiego wniosku instytucja, która wydała dokument, ponownie rozpatruje podstawy jego wydania i w razie wykrycia błędu wycofuje dokument lub go koryguje w terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku. Wycofanie lub skorygowanie dokumentu ma moc wsteczną. Jednak w przypadkach, gdy istnieje ryzyko niewspółmiernego następstwa, a zwłaszcza ryzyko utraty statusu osoby ubezpieczonej w odniesieniu do całego lub części danego okresu we wszystkich odnośnych państwach członkowskich, państwa członkowskie powinny rozważyć zastosowanie art. 16 rozporządzenia podstawowego. W przypadku gdy instytucja, która wydała dokument, na podstawie dostępnych dowodów uzna, że nie ma wątpliwości, iż osoba ubiegająca się o dokument dokonała nadużycia, niezwłocznie wycofuje lub koryguje ten dokument z mocą wsteczną.
3. Jeśli po ponownym rozpatrzeniu podstawy wydania dokumentu instytucja, która go wydała, nie jest w stanie wykryć błędu, przesyła instytucji występującej z wnioskiem wszelkie dostępne dowody w terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku. W nagłych przypadkach, jeżeli pilny charakter sprawy został wyraźnie wskazany i uzasadniony we wniosku, powyższe należy uczynić w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku, nawet jeśli instytucja, która wydała dokument, nie zakończyła rozpatrywania sprawy zgodnie z ust. 2 powyżej.

4. Jeśli po otrzymaniu dostępnych dowodów instytucja występująca z wnioskiem nadal ma wątpliwości co do ważności dokumentu, rzetelności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, lub co do prawidłowości informacji, na podstawie których wydano dokument, może ona przedstawić dowody w tym zakresie i złożyć nowy wniosek o wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub skorygowanie tego dokumentu przez instytucję, która wydała dokument, zgodnie z procedurą i terminami określonymi powyżej.
5. Jeśli instytucja otrzymująca dokument nadal ma wątpliwości, a zainteresowane instytucje nie osiągnęły porozumienia, stosuje się odpowiednio art. 5 ust. 4.

Artykuł 73⁴

Rozliczanie – nienależnie przekazanych lub wypłaconych – świadczeń pieniężnych i świadczeń rzeczowych oraz składek w przypadku tymczasowego przyznania świadczeń lub zmiany z mocą wsteczną mającego zastosowanie ustawodawstwa

---

⁴ Grupa robocza postanowiła, że art. 73 zostanie omówiony, gdy omawiany będzie TYTUŁ IV rozporządzenia wykonawczego.